

Kapitola třetí

Obléknout se jako nindža bohužel nindžovské schopnosti automaticky nepropůjčuje.

Vzala jsem si svůj první převlek, ten černý, který Ana běžně nosila, když opouštěla svůj privilegovaný, bohatstvím oplývající život, aby se plížila ulicemi jako velitelka Hlídky. Tajného společenství strážců, kteří chrání město a dohlížíjí na to, aby do něho nevnikli elfové nebo cokoliv jiného, co by mohlo prozradit existenci ostatních světů.

Outfit byl ještě úžasnější, než jsem si ho představovala. Měkká látka se pohybovala úplně neslyšně, byl pohodlný, ale zároveň mi dodával odvahu a sebevědomí.

Bohužel nestačil na to, aby zmírnil ty obrovské nervy, které jsem cítila v břiše.

Sepsala jsem si seznam pro a proti, abych zjistila, jestli do toho mám jít. Seznam „pro“ obsahoval, jak to bude skvělé a že jinou šanci nejspíš nedostanu. Taky to, jak Elfí říše miluju – od chvíle, kdy jsme s tátou společně přečetli první knihu a následně nad ledovými latté probírali postavu za postavou i jednotlivé zvraty a jak dospěle jsem se při tom cítila. Pak jsem se dozvěděla o klubu, a i když tady už táta několik let nebyl, představovala jsem si, co všechno

v něm bude a co by táta viděl nejradši. Ten nápad by se mu hrozně líbil, možná by mu dokonce ani nevadilo, že kvůli takové příležitosti poruším pár pravidel. Měla jsem pocit, že bych ho zklamala, kdybych si to nechala ujít.

Seznam „proti“ byl třikrát tak dlouhý a obsahoval všechno od toho, že riskuju, že přijdu o šanci získat cenu pro nejvýznačnějšího studenta, přes riziko, že si zkazím reputaci, po reálnou možnost, že ohrozím svoje zdraví, protože jsem byla na porušování pravidel fyzicky alergická a už teď jsem se bála, že budu zvracet.

„Seš si jistá, že nechceš den počkat? Nejsi unavená?“ zívla Natasha, což jsem si vyložila jako důsledek časového posunu, a ne jako zhodnocení mého outfitu.

Oči jsem měla suché, mysl otupělou. V letadle jsem si sice zdřímla, ale byla jsem na nohou už moc dlouho. Jenže... „Nechci ztrácet čas. Klub je údajně těžký najít.“

A jestli se neodvážím dneska, hrozí, že bych to mohla vysrabit i zbytek týdne.

„Nemůžou ti poslat polohu?“ zeptala se.

„To by tam chodili všichni a nebylo by to tajemství. Hledání patří k zážitku.“

„Když myslíš.“

Fanouškům se neuvěřitelně dařilo držet podrobnosti pod pokličkou. Náповědy, jak se do klubu dostat, byly schované různě po městě, ale já doufala, že budu mít dneska štěstí i bez nich.

Zvedla jsem masku, která mě málem přivedla do hrobu, a přivázala si ji na obličej. Oči, čelo, nos a tváře mi zakrývala stříbrná křídla, částečně odhalovala jen ústa a bradu. Navrhla jsem ji, vytiskla a pomalovala, a pak ještě vnitřek pro větší pohodlí podšila hedvábím. Oblouky, které mi rámovaly oči,